

ΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13

Κάποιος Αμερικανός δημοσιογράφος ξήτησε τελευταία από δυο χιλιάδες ανθρώπους των γραμμών και των τεχνών την γνώμη τους δια τον αριθμό 13.

Ένας διευθυντής θεάτρου του άποκριθηκε ότι επειδή πολλοί θεαταί εινε προληπτικοί και φοβούνται τον αριθμό 13 αναγκάστηκε να όλα τα καθίσματα του θεάτρου του που είχαν τον αριθμό αυτόν, να βάλη 12 β'.

Η χίρα του Γερμανού κριτικού Τέχναν του διηγήθηκε ότι ο άνδρας της την παραμονή του θανάτου του είχε λάβει δεκατρία βιβλία, τα οποία του είχαν στείλει διάφοροι συγγραφείς για να γράψη βιβλιοκρισίες στην εφημερίδα όπου εργαζόταν. Το βράδυ ο Τέχναν άρχισε να γράφη τις βιβλιοκρισίες. Μόλις όμως έγραψε δώδεκα περίεξ κοινοστάθηκε για μια στιγμή και είπε:

— Δέν ξέρω, αλλά μου φαίνεται ότι θα πάθω κάποιο κακό αν γράψω και τη δεκάτη τρίτη σειρά. Γέλασε όμως για τον ξαφνικό έκαιον φόβο του, κι' έξηκολούθησε το γράψιμό του.

Την άλλη μέρα πέθανε ανεπίεως ξαπνικά.

Ο μέγας μουσουργός Ριχάρδος Βάγνερ από τα παιδικά του χρόνια φοβόταν σε αφάνταστο βαθμό τον αριθμό 13. Και έφερε γιατι; Γιατι το όνοματεπώνυμό του στην γερμανική ορθογραφία του έχει 13 γράμματα και διότι είχε γεννηθί το 1813 που το άρροισμα των αριθμών του εινε 13 (1+8+1+3=13). Ο Βάγνερ πέθανε στις 13 Φεβρουαρίου.

Επίσης ο Τσάρος της Ρωσίας Αλέξ' ανδρος 3ος φοβόταν πολύ τον αριθμό 13 ο οποίος είχε παίξει ένεργητικόν ρόλο στην ζωή του. Έν πρώτους ήταν ο 13ος Τσάρς μετά τον Μέγα Πέτρο. Ανέβηκε στον θρόνο την 13 Μαρτίου. Επίσης την 13 Μαρτίου 1877 διαφυγε ως εκ θαύματος από μια δολοφονική απόπειρα που είχε γίνει εναντίον του. Η άγαπημένη του κόρη ή Όλγα γεννήθηκε την 13 Ιουνίου. Τέλος πέθανε στο 13ον έτος της βασιλείας του.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΙΚΟΥΣ

ΣΤΑ ΧΟΡΤΑ ΤΑ ΧΛΩΡΑ

Θυμάσ' εκεί στην ξεροχή στα χόρτα τα χλωρά, Τι μουβειπες μια φορά;

"Αχ! όλα τα λησμόνησε τα λόγια 'που για' μένα Έβγαϊναν άπ' τ' χείλι σου τ' χείλι τ' άνθισμένα.

"Αχ! όλα τα λησμόνησε, μά έγω δέ λησμονώ

Τι μουβειπες σάν καθόμασταν στο χόρτο το χλωρό.

Θυμάσαι τι έκαμαμε στα χόρτα, τα χλωρά

Μικρή μου μιά φορά;

"Αχ! όλα τα λησμόνησε, μά έγω δέ λησμονώ

Πόσο γλυκά φιλιόμασταν στο χόρτο τ' χλωρό"

Ι. Παπαδιαμαντόπουλος (Ζάν Μορεάς)

κουρασμένος, γήγορα τον πήρε ο ύπνος. Ξύπνησε κατά τα χροάματα. Σήκωσε το κεφάλι, και κύτταξε γύρω του. Λίγα βήματα μακρύτερα, είδε την όμορφότερη βασίλοποιλα τού κόσμου.

Τό πρόσωπό της ήταν άσπρο και κοκκίνο σάν τό τριαντάφυλλο, κι' τα μακρὰ μαλλιά της, χυμένα στους ώμους της μοιάζανε με χρυσάφι. Ήτανε καθισμένη χάρμο, και μόλις είδε τό παλληκάρι, τού χαμογέλασε γλυκά. Αυτό πετάχτηκε τότε άπάνω και πήγε κοντά της. Κι' ή βασίλοποιλα τούπες αυτός ήταν ό σωτήρας της, και πώς αυτόν θάπνευε άντρα της και κανέναν άλλον. Τό παλληκάρι έβγαλε τότε τό μανδύα του και τόν φόρεσε της βασιλοπούλας, που φόραγε μονάχα τό σάβανό της κι' έτρεφε άπ' τό κορό.

Μόλις βγήκε ο ήλιος, πήγε κι' άνοιξε την έκκλησιά ό ήλιος ό βασιλιάς, που πείριμε να βρη κάλι τό παλληκάρι νερό. Όταν όμως είδε και τό παλληκάρι και τη βασίλοποιλα ζωντανούς ή καρδιά του γέμοσε χαρά. Τους αγχάλισε, τούς φίλησε και τούς ειπε πως θά τους παντρευσε και θά τούς έκανε διαδόχους και κληρονόμους του.

Κι' έτσι σε μιά βδομάδα εορτάσανε στο παλάτι τούς γάμους της βασίλοπούλας με τό γενναίο παλληκάρι που την ειχε σώσει. Και σε λίγα χρόνια γίνανε και βασιλείς, κάνανε πολλά παιδιά, και ζήσανε πολλά και καλά χρόνια.

Μετάφρ. Σταθ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Έμπρός! Πάντοτε έμπρός!... Μιά πολεμική τακτική τού Βελισσαρίου. Πώς νίκησε στο Ξαραντάπορο. Καμπίσι και θρηνικοί... αιχμαλώτοι. 'Ο «Μαύρος». Η κουτίδα της τσούπας των ευζώνων. 'Ο θάνατος τού «Μαύρου». 'Ο Βελισσαρίου κλαίει!...

Συνεχίζουμε και σήμερα τα ανέκδοτα τού «άνδρειου των άνδρειών», όπως ειχε άποκληθί ή ταγματάρχη Βελισσαρίου, που σκοτώθηκε στα 1918, λίγο πριν άκουσθί τό σάλλισμα της άνακτοχής, κοντά στα Βουλγαρικά σύνορα.

Μιά μέρα ό Βελισσαρίου έκάλεσε τό παλληκάρια του και τούς ειπε:

— 'Ο Βασιλιάς μάς διέταξε ν' άνεβούμε σ' εκείνο εκεί τό κορφοβούνι. Έκει άπάνω εύρίσκεται ό έχθρός, μά αυτό για σάς δέν έχει καμιά σημασία. Όποιος τόν πετάξουμε μά την λόχη από τό κόβ, θά τόν πετάξουμε και από δω. Λίγες, όσον μπορείτε λίγες τσουφεκιές και πολλά πηδήματα. 'Ο Βασιλιάς περιμένει, ώ; τό βράδυ, να τόν ειδοποιήσω ότι τό Δεμιρ - Καπού, εινε δικό μας. 'Ο ευζώνοι έγιναν τραγιά, κατόνια, θύελλα.

Έμπρός με τό σπαθί βγαλμένο ό Βελισσαρίου, άπάνω σ' άλλο γό του, φώναζε:

— Άνιτε παιδιά, έμπρός, σε λίγο θά σκάσουν ή άρκουδες!

Οι ευζώνοι άπάνω στο βράσιμο της μάχης, φρόντιζαν και για τό Βελισσαρίου.

— Άνιτε ουρέ θά σε σκοτώσουν! τού φώναζαν. Ντιπ δέν φυλάγσαι! Κύττα λίγο και τόν έαυτό σου και ήμεις τούς διορθώνουμε αυτούς!

Στό μεταξύ αυτό οι ευζώνοι προχώρασαν άκατάητοι. Οι δημοίριτες προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τούς συκρατούν για να μη χαθί ή συνοχή τού τάγματος. Για τή συνοχή αυτή, ήσαν πολύ άσθερές ή διαταγές τού Βελισσαρίου.

«'Ο ίδιος έλεγε κάποτε:

— 'Έτσι κατώρθωσε να κάνω εκείνη την επίθεση τού Ξαραντάπορου, που ήμπορει να τήν πη κανείς και έπέλασε. Έμάξανε τούς άνδρες κοντά τόν ένα τόν άλλο. Δέν τούς άφηνα να σκορπιστούν. Άλλοίμονο στον στρατιώτη που βλέπει τόν έαυτό του άπομεμονωμένο. Όσο παλληκάρια και να εινε τόν πήρε ό φόρος...» Ξαναρχόμενα στη μάχη τού Δεμιρ - Καπού.

Σάν άνέβηκαν οι ευζώνοι χίλια τετρακόσια μέτρα, ό Βούλγαρος, καθώς ήτανε ψηλά, τούς άρχιζου με τις χειροβομβίδες. Μαζύ δέ με τις χειροβομβίδες και τρία τρανά κανόνια τούς χτυπούσαν διαρκώς!

Έκείνη τή στιγμή άκουσαν μιά φωνή:

— Έδώ εμαι παιδιά. Άπάνω τους με τή λόχη.

Ήταν ό Βελισσαρίου.

Και σε λίγα λεπτά τούς σαρώσαν τούς Βουλγάρους, Τους πήραν σαρούς από βόμβες, τα κανόνια τους και αιχμαλώτους.

Αυτή τή στιγμή φέρνον και 2-3 αιχμαλώτους που τούς ειχανε πιάσει κάτω στους κάμπους κρημμένους στα στάχια.

'Ο Βελισσαρίου ρώτησε:

— Καμπίσιου ειπε αυτό όρε παιδιά.

— Καμπίσιου (πισωμένο στον κάμπο), τού άπαντιούν.

— Άφήστε τους τότε να πάνε να χαθούν. Δέν αξίζουν τέτοιου αιχμαλώτοι για μάς, που γενήκαμε άνοι και πιάσαμε αιχμαλώτους στο 1608. Αυτού εινε για τις χελώνες!..

Στό μεταξύ αυτό, μερικοί ευζώνοι πληγωμένοι που κατεβαίνουν τό βουνό, μονολογούσαν, για τόν ταγματάρχη τούς:

— Τι να τό κάνης!.. Θά πάη άδικα, αυτός ό Βελισσαρίου. Δέν φυλάγεται διόλου ό δαίμονας!..

'Ο Βελισσαρίου ειχε ένα μαθύο άλογο, που έμεινε ιστορικό, μά μά μακρὰ ουρά, που έφθανε έως κάτω, στα πόδια του. Τό λέγα «Μαύρο». Οι ευζώνοι άστεινεύοντουσαν με τήν ουράν αυτήν και τήν άποκαλούσαν:

— 'Η κουτίδα της τσούπας μας!

'Ο Βελισσαρίου ειχε άδωνια σ' αυτό τό άλογο.

Πόσες φορές πέρασε σάν άστραπή, με τό άλογο αυτό, δίπλα από τόν θάνατον!... Στό ύψωμα όμως 605 ό «Μαύρος» τραυματίσθηκε. Έπήρε ένα διαμπερές τραύμα στην κοιλιά. Για μιά στιγμή γονάτισε, και έπειτα στάθηκε καλά στό πόδια του όρθο.

— Βάστα βρε Μαύρο, τού ειπεν ό καρβαλλάρης του, μά δάκρυα στα μάτια.

Κι' άνέβηκε καρβάλα σ' αυτό σ' ένα λόφο. 'Ο Μαύρος άρχισε τότε να τρέψη. 'Ο Βελισσαρίου πήδαι κάτω, οι ευζώνοι τρέχον κοντά σ' άλογο, και φωνάζου με λύπη άληθινή:

— Ένα γιατρό, ένα άλμυράν!

Μά τα μάτια τού «Μαύρου» θούώνου, τό αίμα τρέχει με όρημύ. 'Ο Βελισσαρίου κλαίει!.. Αυτό όλόκληρες ώρες μένει κοντά του λυπημένος. Πέφτει ύστερα επάνω του, τό αιλει, κέρβει μερικες τρέχες από τήν άκρη της ουράς του και τις βάζει σ' ένα παλήο πορτοφύλι.

Όταν κατόπιν τόν ρώτησε ό ύπασιςτής του, γιατί έκοψε τό κάτω μέρος της ουράς, άπάντησε:

— Γιατι αυτές ή τρέχες έσκούπισαν τή Μακεδονία, τήν Ήπειρο και μου εινε ίσρες, σάν τα μαλλιά τού παιδιού μου. Καθήμε Μαύρε, πόσες φορές άγκαλιαστήκαμε στο θάνατο! Πέρασες τώρα πρώτος... ποιος ξέρει κι' έγω!..

Κι' έσκούπισε τά κλαμένα του μάτια!..